

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

**Ζ΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. η΄ 41-56)
(28η Ὀκτωβρίου 2012)**

«Τὸ ἄγγιγμα τοῦ Χριστοῦ».

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶδαμε νὰ περιγράφεται ἡ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μὲ μία γυναῖκα, ποὺ χάρις σ' Ἐκεῖνον βρῆκε τὴ σωτηρία. Ὁ Χριστὸς πορευόταν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ἰάειρου, ἐνὸς διακεκριμένου Ἰουδαίου, μὲ σκοπὸ νὰ θεραπεύσει τὴ βαριὰ ἄρρωστη κόρη του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μετάβασής Του περιστοιχιζόταν ἀπὸ ἓνα μεγάλο πλῆθος. Οἱ ὄχλοι, γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, 'συνέπνιγον αὐτόν'. Τὸ ἴδιο ρῆμα, 'συνέπνιγον', ἔπνιγαν, χρησιμοποιεῖται στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ μία ἀκόμη φορά. Στὴν παραβολὴ τοῦ σπορέως, ποὺ βρίσκεται λίγο πρωτύτερα στὸ ἴδιο κεφάλαιο μὲ τὴ σημερινὴ ἀφήγηση, τὰ ζιζάνια παρουσιάζονται νὰ πνίγουν τὸ σπóρο, δηλαδὴ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τοὺς ὄχλους ποὺ βρίσκονται μὲν κοντὰ στὸ Χριστό, ἀλλὰ ποὺ ἀπὸ τὴν ἐγγύτητα αὐτῆ ὄχι μόνο δὲν ἀποκομίζουν οἱ ἴδιοι καμμιά ἰδιαίτερη ὠφέλεια, ἀλλὰ καὶ ἐνδεχομένως παρεμποδίζουν τὸ ἔργο Του.

Ἀνάμεσα στοὺς ὄχλους βρίσκεται καὶ μία γυναῖκα ποὺ αἰμορραγεῖ γιὰ δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια. Ἡ αἰμορραγία αὐτῆ δὲν ἔχει μόνο βιολογικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἀσθενῆ, ἀλλὰ ἐπίσης κοινωνικὲς, θρησκευτικὲς, καὶ οἰκονομικὲς. Σύμφωνα μὲ τὸ μωσαϊκὸ νόμο, κάθε γυναῖκα ποὺ αἰμορραγεῖ θεωρεῖται τελετουργικὰ ἀκάθαρτη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν μπορεῖ νὰ συμμετάσχει ἐπαρκῶς στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης, κάθε τέτοια γυναῖκα καθιστὰ ἀκάθαρτο ὅποιον ἢ ὅποια ἀγγίζει, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο τὴν ὀδηγεῖ σὲ κοινωνικὸ ἀποκλεισμό. Τέλος, ἡ γυναῖκα τῆς σημερινῆς περικοπῆς εἶχε πέσει θύμα ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀφαίμαξαν οἰκονομικά, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουν νὰ τῆς προσφέρουν καμμιά βοήθεια. Ἡ αἰμορροοῦσα, λοιπόν, τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, βρίσκεται στὸ κοινωνικὸ, θρησκευτικὸ, καὶ οἰκονομικὸ περιθώριο. Ἀνήκει στοὺς 'πτωχοὺς', στοὺς ὁποίους, κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, ἀπευθύνεται τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ. Ὡστόσο, ἡ αἰμορροοῦσα διακρίνεται ἀπὸ μεγάλη πίστη. Πιστεύει ὅτι θὰ σωθεῖ, ἐὰν καταφέρει νὰ ἀγγίξει ἔστω καὶ τὴν ἄκρη τοῦ ρούχου τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ πράγματι, ὅταν ἀγγίζει 'τὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ' θεραπεύεται ἀπὸ τὴν αἰμορραγία. Ὁ Χριστὸς ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ ποὺ ἔγινε καὶ ρωτᾷ 'ποιὸς μὲ ἄγγιξε'. Ἐνῶ ὅλοι τὸ ἀρνοῦνται, ὁ Χριστὸς ἐπιμένει. Ὁ Πέτρος τοῦ ἀπαντᾷ ἐπισημαίνοντας ὅτι οἱ ὄχλοι τὸν 'συνθλίβουν', ὁ Χριστὸς ὅμως μιᾶ γιὰ κάποιο ἄλλο ἄγγιγμα. 'Ἐγὼ κατάλαβα', λέει, 'ὅτι βγήκε ἀπὸ ἐμένα

κάποια δύναμη'. Ακούγοντας τὰ λόγια του Χριστοῦ, ἡ γυναίκα μὲ πολὺ φόβο παρουσιάστηκε καὶ ὁμολόγησε τί συνέβη. Ὁ Χριστός, ἀποκαλῶντας την παιδί Του, τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβᾶται, διότι ἡ πίστη της τὴν ἔσωσε. Πράγματι χάρις στὴν πίστη της ἡ αἰμορροοῦσα εἶχε ἀγγίξει τὸν Χριστὸ καὶ εἶχε θεραπευτεῖ ἀπὸ τὴ σωματικὴ της ἀσθένεια. Τώρα, χάρις στὴ θεραπεία καὶ τὴν ὁμολογία της, ἔχει καὶ πάλι τὴ δυνατότητα νὰ ἐνταχθεῖ πλήρως στὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν καινούργια κοινότητα τῆς βασιλείας ποὺ συγκροτεῖται γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὴ θαυματουργικὴ δύναμη τοῦ ὁποῖου βίωσε καὶ ὁμολόγησε.

Ὅπως καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως, ἔτσι καὶ ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τονίζει τὴ σημασία τῶν προϋποθέσεων, μὲ τίς ὁποῖες προσεγγίζει κανεὶς τὸ Χριστό, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆται κοντὰ στὸ Χριστό, καὶ ὡστόσο στὴν πραγματικότητα οὔτε κἂν νὰ Τὸν ἀγγίξει. Μπορεῖ νὰ ἀκούει τὸν λόγο Του, ὁ ὁποῖος ὅμως νὰ μένει στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ μὴ ριζώνει στὴν καρδιά του. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταλαμβάνει τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, κυριολεκτικὰ δηλαδὴ νὰ τὸν 'συνθλίβει', καὶ ὅμως νὰ μὴν ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τῆς χάριτος τίποτα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραμένει ἀθεράπευτα τραυματισμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα μὲ τὴν τυπικὴ, θορυβώδη, καὶ ἀνούσια παρουσία του δίπλα στὸ Χριστὸ νὰ παρεμποδίζει καὶ ὅσους θέλουν πραγματικὰ νὰ Τὸν προσεγγίσουν.

Γιὰ νὰ ἀγγίξει κανεὶς πραγματικὰ, καὶ ὄχι τυπικὰ, τὸν Χριστό, θὰ πρέπει νὰ πιστεύει. Θὰ πρέπει νὰ πιστεύει καὶ νὰ ἐλπίζει ὅτι ἡ θεραπεία του ἀπὸ τὴν ἀσθένεια καὶ τὸ θάνατο τῆς ἁμαρτίας μπορεῖ νὰ προέλθει ὄχι ἀπὸ τοὺς διάφορους 'θεραπευτὲς' αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀπὸ Ἐκεῖνον. Ἡ πίστη αὐτὴ ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιὰ μίαν οὐσιαστικὴ συνάντηση μὲ τὸν Χριστό, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ πληγωμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωπος βρῆκε τὴν θεραπεία καὶ τὴ σωτηρία. Ἡ πραγματικὴ κοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ προϋποθέτει τὴν πίστη, ὁδηγεῖ στὴν θεραπεία καὶ τὸν ἔξαγιασμό, καὶ ὁλοκληρώνεται μὲ τὴν ὁμολογία τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ συναντᾷ πραγματικὰ τὸν Χριστὸ βιώνει καὶ ὁμολογεῖ ὅτι Ἐκεῖνος τὸν ἔσωσε ἀπὸ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τραύματα καὶ ἀπὸ κάθε εἶδους ἀγκυλώσεις καὶ ἀδιέξοδα. Μὲ τὴν ὁμολογία του αὐτὴ ἐντάσσεται πλήρως στὴν ἀποστολικὴ κοινότητα τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ μὲ τὴ μαρτυρία της προσφέρει διαρκῶς στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀγαθὴ καὶ καλοπροαίρετη καρδιὰ τὴν δυνατότητα νὰ ἀκούσουν, νὰ πιστέψουν, καὶ νὰ καρποφορήσουν καρπὸ ἑκατονταπλασίονα.

π.Δ.Μ.

[dkpdf-button]